

HEMELVAART

Christus leeft in mij.

De gedachte dat Jezus *tot* ons gekomen is, is zoveel prettiger dan de gedachte dat Hij weer *weggegaan* is.

Jezus' discipelen waren bedroefd toen Jezus hun vertelde dat Hij zou heengaan. Hij zegt in *Johannes 16:6 en 7* tegen hen:

Omdat Ik dit tot u gesproken heb, heeft droefheid uw hart vervuld. Maar dan voegt Hij er aan toe: Het is beter voor u dat Ik heenga.

Maar hoe kon dit nu waar zijn? Wat kon er nu beter en mooier zijn dan Jezus naast zich te hebben, Zijn voorbeeld te mogen zien, Zijn onderricht te mogen ontvangen?

Hebben wij ook wel eens niet gedacht dat we veel gemakkelijker hadden kunnen geloven, als we toen hadden geleefd, als we Jezus hadden gezien en gehoord, als we Zijn wonderen hadden meegemaakt?

Ja, maar is dat eigenlijk wel zo? Laten we eens even kijken naar de ervaringen van de discipelen toen Jezus nog bij hen was, en na Zijn heengaan.

Toen Jezus, aan het begin van Zijn openbaar optreden, Zijn discipelen riep, leken het werkelijk prachtkerels. Immers, zij hebben hun boten, netten, tolhuis of wat het ook was, laten staan om Hem te volgen. Dan zijn ze drie jaar bij Jezus; drie jaar zien ze Zijn voorbeeld voor zich. Als het aan het begin zulke prachtkerels waren, wat moesten ze na drie jaar dan wel zijn?

Hoe was de praktijk echter? Tja, na die drie jaar krijg je helemaal niet meer het idee dat het zulke prachtkerels zijn. Eerder het tegendeel. Ze zijn hoogmoedig, ze zoeken de beste baantjes voor zichzelf, ze kibbelen onder elkaar wie eigenlijk wel de voornaamste is, ze openbaren een totaal verkeerde geest. En ondanks al het onderricht dat ze hebben ontvangen, blijken ze weinig of niets te hebben verstaan van de boodschap van de Meester. En als er gevaar dreigt, laten ze Hem in de steek!

Inderdaad, aan het begin van die drie jaar leken het prachtkerels, maar naderhand bleek wat er echt in hen leefde!

Waren die drie jaar misschien toch te kort geweest om alles goed te leren en op hun Meester te gaan gelijken? Hadden ze misschien zes of tien jaar daarvoor nodig gehad? Nee, daar zat het hem niet in. Als ze dertig jaar lang met Jezus opgetrokken hadden, dertig jaar lang Zijn onderricht hadden ontvangen, dertig jaar lang Zijn voorbeeld hadden gezien, dan nog waren ze er geen haar beter door geworden. Er was heel iets anders voor nodig om ze tot werkelijk veranderde mensen te maken.

En laten wij ons ook heus niet verbeelden dat wij betere christenen geweest zouden zijn als wij toentertijd hadden geleefd!

Merkwaardig is het toch dat de discipelen pas goed christen werden, nadat Jezus van hen was heengegaan. Lees maar eens in *de Handelingen der apostelen*. Petrus, die zo bang was geweest voor een dienstmeisje, staat nu vol gloed te getuigen tegenover heel het Sanhedrin. Zij, die zich zo angstig verborgen hadden achter gesloten deuren in de opperzaal uit vrees voor de Joden, trekken er nu aan alle kanten op uit om het evangelie uit te bazuinen. En ga zo maar door.

Zou het kunnen zijn dat ze zich zó hebben geschaamd over hun vroegere houding dat ze besloten nu Jezus werkelijk te volgen, Zijn onderricht echt in praktijk te brengen?

Nee, dit was het zeer beslist niet, want zulke goede voornemens lopen altijd op een fiasco uit. Of hebt u dat nooit zo ervaren?

Maar wat was dan wel het geheim van die eerste christenen?

Hoe konden ze in enkele weken zo radicaal veranderen, terwijl ze in drie jaar persoonlijke omgang met Jezus helemaal geen betere mensen waren geworden? Natuurlijk, zal iemand zeggen, met Pinksteren hebben ze kracht van de Heer ontvangen, dat was het hele geheim!

Ja, maar is dit wel zo? Neem dit voorbeeld eens. Een jongen, zo van een jaar of twaalf, heeft zich als ideaal gesteld net zo goed te kunnen voetballen als Johan Cruyff. Hij is echter nog te jong, hij is niet sterk genoeg. Maar hij groeit op en wordt een boom van een kerel, sterker nog dan Cruyff. Kan hij het dan wel? Nee, natuurlijk niet. En als de grote voetballer eens bij hem kwam, hem alles voordeed en de allerbeste instructies gaf? Nee, dan kon hij het nog niet. Proberen na te doen zou niet helpen, erg sterk zijn net zo min. De enige ter wereld die precies zo kan spelen als Johan Cruyff, is Johan Cruyff zelf. En alleen wanneer de grote speler in de huid van de jongen kon kruipen, zou die jongen het ook precies zo kunnen, maar dat is nu eenmaal onmogelijk.

Ja, en de enige die als Jezus kan leven, is Jezus Zelf! Al proberen we nog zo hard om Hem na te doen, al ontvangen we nog zoveel onderricht, al ontvangen we nog zoveel kracht, het lukt nooit. Maar wat Cruyff niet kan, dat kan Jezus wel! Hij kan, om zo te zeggen, wél in onze huid kruipen. Beter gezegd: Hij kan woning maken in de diepten van ons innerlijk wezen, in onze menselijke geest en dan leeft Hij Zijn eigen leven uit, door ons heen!

Christus leeft in mij, zegt Paulus in Galaten 2:20.

En Paulus zegt ook:

Opdat ... het leven van Jezus zich in ons lichaam openbare. 2 Corinthiërs 4:10.

Let wel: **niet** mijn leven plus Gods kracht. O nee, het leven van Jezus alleen.

Met **ons** leven plus Gods kracht, komen we er nooit.

Maar wat heeft dit allemaal met Hemelvaart te maken?

Alles! Toen Jezus **bij** Zijn discipelen was op aarde, kon Hij niet **in** hen zijn en kon Hij dus Zijn leven niet uitleven door hen heen. Pas nadat Hij vanuit dit aardse leven overging in de geestelijke wereld, kon Hij **in** de Geest in hen zijn.

En die overgang was dan: **Hemelvaart**.

We moeten ons namelijk de Hemelvaart van Jezus niet voorstellen als alleen maar het verlaten van een bepaald punt op aarde, in dit geval de Olijfberg, en het zich begeven naar een ander punt in het heelal, ergens miljarden kilometers ver weg, nee, de Hemelvaart van Jezus was bovenal een overgang naar de geestelijke wereld, die we de hemel noemen.

Vanuit die geestelijke wereld, kwam Hij woning maken in het diepst innerlijke wezen van Zijn discipelen, in hun menselijke geest. Pas nadat Hij lichamelijk van hen was weggegaan, kon Hij in de Geest terugkeren tot hen. Het was met **Pinksteren** dat dit gebeurde.

Vele kinderen van de Heer bidden om kracht. Zeker, de Heer geeft ook kracht, maar zoals gezegd, met kracht alleen komen we er niet. Paulus bidt ook voor de Efeziërs:

...opdat Hij u geve, naar de rijkdom zijner heerlijkheid, met kracht gesterkt te worden door zijn Geest in de inwendige mens...

Ja, en was dit alles wat nodig was? Nee, want hij gaat verder:

...opdat Christus door het geloof in uw harten woning make. Efeziërs 3:16,17.

En dit laatste is het voornaamste.

Velen bidden om kracht, maar zij zijn zo vol van zichzelf dat er geen ruimte overblijft voor de Heer om woning in hen te maken. Dit verklaart ook hoe het komt dat er zoveel mensen zijn die

steeds de mond vol hebben over de vervulling met de Heilige Geest, maar die in de praktijk een volslagen andere geest openbaren dan die van Jezus. Zij hebben de **kracht** van Jezus gezocht, maar niet zijn **karakter**. Zij hebben de **gaven** gezocht, maar niet **Hemzelf**.

In *1 Corinthiërs 3* hebben we hier een sprekend voorbeeld van, daar waren mensen, die de Heilige Geest hadden ontvangen, die alle gaven bezaten, maar die toch vleeselijk waren gebleven. En als we vleeselijke christenen zijn, dan is het vanzelfsprekend dat we meer nadruk leggen op Jezus' komst in het vlees, dus op het kerstfeest, dan op het grote feest van Zijn overgang naar de geestelijke wereld! Maar Paulus zegt:

Indien wij al Christus naar het vlees gekend hebben, thans niet meer. 2 Corinthiërs 5:16.

Jezus is in de wereld gekomen, ondermeer om te laten zien hoe God wil dat een mens zal leven, Hij is naar de heerlijkheid gegaan om zodoende datzelfde leven verder te kunnen leven in ons. Daarom is **Kerst** enorm belangrijk voor ons, maar **Hemelvaart** is nog veel belangrijker.

Sidney S. Wilson.